

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

ANNIE WEST
Mylėti ir saugoti

2023 sausis-balandis

Annie West

MYLĒTI IR SAUGOTI

Romanas

Annie West,
The Innocent's Protector in Paradise, 2021
© Annie West, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

ISBN 978-609-03-0859-2

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

Prologas

- Nerimauju dėl Lolos. kažkas negerai, bet ji nieko nepasakoja.

Najalas galėjo nusišypsoti ir paklausti, kaip Edas gali būti tikras, kad kas nors nutiko, jei sesuo atsisakė atskleisti jam detales. Tačiau jis pasitikėjo geriausiu draugu. Edas be reikalo nesijaudindavo.

Najalas prikišo telefoną prie ausies, bet pakreipė taip, kad geriau girdėtų oro uosto pranešimą.

- Kas atsitiko?

- Nežinau. Atrodė įsitempusi. Juk žinai, kokia ji. Blogiausia pasaulyje melagė. Sako, kad užsiėmusi darbe, tačiau tikrai taip nėra. Anądien fone išgirdau policijos sireną, ji greitai baigė pokalbį. Kai vėliau paklausiau, aiškino, kad gatvėje įvyko nelaimė, bet ją išdavė balsas. kažkas tikrai negerai.

Najalas sumirksėjo.

- Policija? Juk nemanai, kad Lola turi reikalų su policija? - Neįtikėtina, kad mažoji Edo sesutė būtų įvykdžiusi nusikaltimą.

Jis prisiminė, kaip pirmą kartą po pamokų su naujuoju draugu Edu nuėjo į Suaresų namus.

Lola nužvelgė jį didelėmis akimis, tarsi išmintingai abejodama, ar juo pasitikėti. Po susistumdymo gatvėje jo lūpa buvo prakirsta, akis pradėjusi juoduoti. Edo mažoji sesutė po paauglio nutrūktgalviškumu tarsi išvelgė tamsią tuštumą.

Tik vėliau jis sužinojo, kad Lola jo nesmerkė. Tiesą sakant, laikui bėgant ji ėmė elgtis su juo kaip su vyresniuoju broliu. Jai nepatiko pokyčiai, o jis, rūpesčių pridarantis naujokas, neabejotinai jų sukėlė.

– Jei būtum namie Melburne, o ne dirbtum svetur, gal ji pasipasakotų.

Lolą ir Edą skyrė šešeri metai, tačiau jie buvo artimi. Tarpusavyje artimesnių žmonių Najalas nepažinojo.

Najalas suspaudė nosies galiuką, nekreipdamas dėmesio į staigų emocijų pliūpsnį.

– Tai ir bėda, – tarstelėjo Edas. – *Aš negaliu pabėgti.* Antarktidoje praleisiu dar kelis mėnesius. Štai kodėl noriu, kad patikrintum. Juk keliauji į Melburną, ar ne?

– Kaip tik esu oro uoste. – Najalas pro langą pažvelgė į stovinčius lėktuvus. – Vakare po susitikimų užsukiu jos aplankyti.

Najalui nereikėjo svarstyti, ar daryti tai, ko

prašė Edas. Skolos Suaresų šeimai niekada nesugebės gražinti. Jie visi pakeitė jo gyvenimą, kai pats balansavo ant savidestrukcijos ribos. Jei ne jie, jo kelias nuo visur nepritampančio pauglio iki gaujų, smurto ir greitos pabaigos būtų buvęs trumpas.

Suaresai priminė jam, kad pasaulyje dar likę gerų dalykų, ir skatino turėti didelių svajonių.

- Žinojau, kad galiu pasikliauti tavimi, bičiuli. Ačiū. Tiesiog... daryk viską, ką reikia. Ji pati sau didžiausias priešas, galvoja, kad visada turi būti stipri ir niekuo nepasitiki, - ausį pasiekė Edo atodūsis.

- Nesijaudink. Pasirūpinsiu, kad jaunėlė būtų saugi. Labai ją myliu.

Net jei nebuvo sutikęs jos daug metų. Najalas greitai suskaičiavo. Paskutinį kartą matė Lola, kai grįžo į Melburną, į jos motinos laidotuves. Lola buvo ką tik atšventusi šešioliktą gimtadienį. Nauji tamsūs drabužiai, nupirkti, kaip jis spėjo, laidotuvėms, niūri išraiška ją darė daug vyresnę.

Najalas stengėsi ją paguosti, pasiūlė glėbį ir petį išsiverkti, bet Lola užsisklendė, tarsi gėdytųsi jį paliesti. Veido bruožai, intriguojanti pauglės ir suaugusios moters dermė, buvo

sustingę.

Jis suprato. Tokiu metu svarbiausia šeima. Ne benamis, kurį formaliai įsivaikino jos atviraširdžiai tėvai. Kai pradėdavai svarstyti – juk jis nebuvo Suaresas. Najalo praeitis, santykiai su savo paties šeima, baugino, net jei nuo to laiko jis daug pasiekė profesinėje srityje.

Najalas patrynė kaklą, išgirdęs įlaipinimo į lėktuvą skambutį. Į pietus skrisdavo retai. Melburne liko per daug prisiminimų, mielai juos pamirštų. Daugiausia laiko praleisdavo Brisbane ar užsienyje.

Najalas nuėjo prie vartų.

– Palik šitai man, Edai. Pažadu ja pasirūpinti.
– Jis kurį laiką patylėjo. – Lola veikiausiai susirado naują vaikiną ir nenori, kad apie jį žinotum.

Najalas nusišypsojo pagalvojęs, kaip dabar atrodo jaunylė. Jos mama buvo graži.

– Palieku tau patikrinti, nes tai tavo kompetencija. Tik neleisk jai tavęs atstumti.

Atstumti jį? Mažajai Lolai? Najalas nusišypsojo. Gražutė oro linijų palydovė jam mirktelėjo, o tada pasiuntė aistringą šypseną.

DARAI SKUBOTAS IŠVADAS. *Išlik rami.*

Bet Lolos širdis smarkiai daužėsi, atrodė, kad tuoj iššoks. Sunkūs dūžiai vibravo krūtinėje tarsi nuo žemės kylantis sraigtasparnis.

Ji buvo tikra.

Kažkas lankėsi jos bute.

Tą pajuto vos įėjusi. Įjungusi šviesą, sustojo tarpduryje, bandydama suprasti, kas nutiko. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodė taip pat. Niekas netrikdė.

Vis dėlto nosis kažką užfiksavo, kai giliai ir ramiai įkvėpė. Nepažįstami chemikalai.

Lola grįžo į laiptų aikštelę, apsižvalgė, bet nepastebėjo valymo ar priežiūros darbų ženklų.

Stovėjo abejodama tarpduryje ir svarstydamą, ar vėl kviesti policiją. Galiausiai dvejojęs įvijo ją vidun. Žinojo, kad jie atsilies į skambutį, bet vėl nieko įtikinamo neras. Kuo dažniau ji skambindavo, tuo mažiau svarbūs jos skambučiai atrodė, lyg be reikalo trukdančio vaiko.

Taip atsitiko ir Teresei.

Lola krūptelėjo, prisiminusi kaimynę.

Vis dar vilkėdama darbo drabužiais, mirtinai

sušalus, nors šildymas įjungtas, svarstė, koks pavojus jai gresia.

Ar Breitveitas stebėjo, kaip ji įžengė į daugiabutį? Lola matė jį, buvo tikra, kad matė jį gatvėje pastarosiomis savaitėmis, nors jis bemat dingdavo.

Ar jis stebėjo, kaip ji šįvakar grįžo į butą? Lola neabejojo, kad skubėdama į darbą paliko sveatinės užuolaidas užtrauktas.

Sukryžiauvusi rankas trynė delnus į rankoves, kad sušiltų.

Ėjo iš kambario į kambarį, tikrindama didesnes spintas ir palovę, bet nieko nerado.

Vis dėlto jautėsi nejaukiai.

Pasigirdo durų skambutis ir ji pašoko – nervai įsitempė it styga.

Buvo pusė septynių, o ji nieko nelaukė. Naujieji kaimynai laikėsi nuošaliai. Neužsukdavo pasikalbėti ar ko nors pasiskolinti.

Skambutis vėl sučirškė, tik šį kartą ilgiau, tarsi tas, kuris nuspaudė mygtuką, būtų žinojęs, kad ji namie.

Breitveitas?

Lola sustingo, kurį laiką net nustojo kvėpuoti, nes baimė lediniu gniaužtu užgulė plaučius ir gerklę.

Ar ji užsirakino duris?

Žinoma, užsirakinai. Visada dabar užsirakini.

Nepaisant to, galvoje sukosi siaubingos mintys, kaip jis atidaro duris ir įeina.

Griebusi telefoną, nykščiu įvedė skubios pagalbos numerį, tada prisivertė trumpu koridoriumi nueiti iki priekinių durų.

Širdžiai daužantis nelygiu ritmu, atsargiai žvilgtelėjo pro akutę.

Tai ne Breitveitas.

Iš lūpų išsiveržė palengvėjimo atodūsis.

Ji pamatė plačius pečius, vilkinčius tamsų švarką. Blyškią marškinių apykaklę ir vyro galvos pakaušį. Blizgantys juodi plaukai. Trumpi, ne tokie kaip Breitveito. Ir Breitveitas nebuvo toks aukštas ar plačiapetis.

Vyras atsisuko. Kaklaraištis pakrypęs, tarsi atlaisvintas po ilgos darbo dienos. Vyras per aukštas, kad pro durų akutę ji galėtų įžiūrėti akis, bet įžvelgė tvirtą ryžtingą smakrą ir jausmingą burną su grioveliais, kurie turėjo atrodyti niūrūs, tačiau privertė ją viduje virpėti.

Lola prilietė gerklę ranka. Pulsas daužėsi taip, tarsi širdis būtų išsiveržusi iš krūtinės ląstos, palikdama ją tuštutėlę.

Ne, tai ne Breitveitas.

Kitas vyras, dėl kurio būtų atidavusi viską, kad tik jo nematytų.

Najalas Pedersenas.

Ką *jis* čia veikia?

Jis turėjo įprotį atvykti tada, kai ji būdavo pažeidžiamiausia. Paskutinį kartą per motinos laidotuves.

Lolos burną perkreipė niūri ironija, nors pilvas virpėjo iš skausmo ir apmaudo. Joje vešėjo kažkokia užsispyrusi sėklelė, kurios jai niekaip nepavyko išnaikinti ir apie kurią ji atsisakė galvoti.

Ji užmerkė akis ir suskaičiavo iki penkių, bandydama nuslopinti tą pažeidžiamumo jausmą, kad viskas tampa nevaldoma. Ištiesusi ranką, atrakino duris kaip tik tuo metu, kai skambutis pasigirdo trečią kartą.

Najalas užpildė visą durų ertmę. Ar prieš aštuonerius metus jis buvo toks plačiapetis?

Lola kartojo sau, kad tai išlėkė jai iš galvos, nors atsiminė kuo puikiausiai.

Tai kodėl ji stovėjo ir žvelgė į viršų, tarsi niekada anksčiau nebūtų jo mačiusi?

Aštuoneri metai suteikė daugiau, ne tik išpildė jaunystės pažadus. Jis įgavo autoriteto ir užtikrintumo, o aplink burną ir akis išryškėjo naujos raukšlės, kurios gražų jaunuolį pavertė

charizmatišką vyrą.

Lolos kelias linko, tyliai keikdamasi, ji laikėsi už durų rankenos.

Šis vyras to nežinodamas sugriovė jai gyvenimą. Būtų gerai tą įsiminti.

– Najalai, kaip netikėta, – balsas buvo sodresnis, nei jis tikėjosi, ir šiek tiek duslus. Jam per pilvą perbėgo malonumo pliūpsnis ir sudilgčiojo dar žemiau.

Akimirką žvelgė į ją, protas tapo tuščias, nes siautėjo jo paties hormonai. Pagaliau įsijungė logika.

Lola. Edo jaunesnioji sesuo. Mergaitė, kuriai jis atvyko padėti.

Mergaitė, kurios nebėra. Dabar ji moteris.

Najalas nurijo seiles ir nustebo, kad jam suspaudė gerklę.

Jis žinojo, kad ji bus pasikeitusi. Tik nesitikėjo, kad taip labai.

– Lola. – Jam vos pavyko suturėti klausimą. Net žinodamas, kad tai ji, negalėjo susieti mielo, rimto vaiko, kurį pažinojo, su šia moterimi. – Malonu tave matyti.

Žvilgsnis slydo per tamsiai pilką pieštuko formos sijoną, blizgančiomis kojineėmis aptemptomis ilgomis kojomis, įspraustomis į

aukštakulnius. Stebint liekno kūno linijas šypsena tapo griežta, jis nužvelgė jos veidą.

Nosis ir plati burna derėjo. O akys, kurios kadaise priminė rimtą pelėdžiuką, dabar tapo blizgančiomis gražios moters akimis.

Griežta ir seksuali. Tarsi santūriai sušukuoti plaukai ir dalykinis kostiumėlis maskuotų gundančią moterį, kuri...

Najalas sustingo iš siaubo. Tai Lola! Jis negalvojo taip apie mažąją Edo sesutę.

Vis dėlto būtų norėjęs gauti bičiulio perspėjimą. Visus tuos metus, kai kalbėjo apie Lolą, jis nė karto neužsiminė, kad ji virto gražuole.

Žinoma, ji pasikeitusi. Praėjo beveik dešimtmetis.

Najalas jautėsi sutrikęs dėl to, kaip labai ji pasikeitė.

- Ką tu?.. - pradėjo ji.

- Ar pakviesi mane?.. - ištarė jis tuo pačiu metu.

Jos lūpos susičiaupė, o tai jį nustebino. Ji ir kiti Suaresų šeimos nariai visada buvo dosniai sveetingi. Po akimirkos veido išraiška pasikeitė, lūpų kampučiai pakilo ir atsitraukusi ji pamojo jam įeiti.

- Prašau.

Praeidamas pro ją, pamatė jos rankoje telefoną, nykštys buvo prigludęs virš skambučio mygtuko.

- Ar atėjau blogu laiku?

Sekundę sudvejojusi, ji papurtė galvą. Tačiau nepažvelgė jam į akis, kai uždarė ir užrakino duris.

- Ne, ką tik grįžau namo ir nieko nelaukiau.

- Ilgai dirbi, - pastebėjo Najalas, stengdamasis nekreipti dėmesio į klubų judesius po siuvinėtu sijonu, kol sekė paskui ją į svetainę.

Najalas smalsiai apsižvalgė. Kambaryje vyravo raminančios spalvos - šviesiai žalia ir balta. Tik viena ryški detalė - oranžinės ir bronzinės spalvų pagalvėlės ant sofos. Knygų spinta pilnutėlė: apatinėse lentynose - didelės, rimtai atrodančios knygos apie vadybą ir finansus, viršutinėse - grožinė literatūra.

- Turiu didelį projektą. Esu tikra, kad žinai, kaip tai vyksta. Nepasiekei visko dirbdamas tik nuo devynių iki penkių.

Najalas linktelėjo.

- Tiesa. - Jis sunkiai triūsė, kad pelnytų sėkmę, o būdamas trisdešimties tapo milijardus uždirbančios įmonės generaliniu direktoriumi....

